U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. Y.,** zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2017, č. j. 1 Az 41/2016 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2017, č. j. 1 Az 41/2016 – 28, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, čj. OAM-393/ZA-ZA11-ZA08-2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel Městský soud v Praze z následujícího skutkového stavu: Žalobce je ukrajinské státní příslušnosti, bez náboženského vyznání a v současnosti také bez politického přesvědčení. V zemi původu žil až do svého odjezdu v obci R. na Zakarpatské Ukrajině. Jako důvod svého odjezdu z Ukrajiny žalobce uvedl pronásledování ze strany policie. Dvakrát jej zadržela, přičemž jej měla i násilím nutit k přiznání, že při demonstraci na Majdanu, konané dne 18. 2. 2014, házel dýmovnice, které způsobily smrt jeho známého. Žalobce však doznání nepodepsal. K demonstraci uvedl, že se jí zúčastnil za finanční odměnu 450 hřiven, kterou mu nabídl jeho zaměstnavatel. Dodal, že policie po něm na Ukrajině stále pátrá, což ví od svých rodičů. Z Ukrajiny utekl ke svému strýci do Maďarska a poté chtěl pokračovat do Německa, avšak byl zadržen při průjezdu Českou republikou. V zemi původu měl rovněž čelit výhružkám ze strany přátel muže usmrceného na Majdanu.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud, s odkazem na judikaturu zdejšího soudu, k závěru, že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že se městský soud nevypořádal s žalobními body a pouze převzal argumentaci žalovaného, přičemž „*víceméně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval*“. Žalovaný měl podle stěžovatele nedostatečně zjistit skutečný stav věci, městský soud však jeho nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí potvrdil, čímž zatížil těmito vadami i napadený rozsudek. Stěžovatel městskému soudu dále vytkl nesprávné vyhodnocení žalobních námitek směřujících do nepřiznání azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Doplnil, že se městský soud rovněž „*odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, když v rozporu s aktuální judikaturou zdejšího soudu*“ aproboval postup žalovaného, který se podle názoru stěžovatele prakticky nezabýval otázkou udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

[5] V otázce přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. stěžovatel pouze velmi obecně uvedl, že „*kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*“. Jejím závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zásadně zopakoval své závěry z napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil rovněž závěry městského soudu aprobující jeho postup. Kasační stížnost navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem výrazně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou otázku, k níž by považoval za nutné se vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury; stěžovatel ostatně takovou ani sám nedefinoval. Jím tvrzený „*odklon od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu*“, deklarovaný ve vztahu k posouzení možnosti přiznání doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, však nad tato zcela obecná konstatování nijak blíže nespecifikoval, a není tak ve zvolené formulaci způsobilý založit přijatelnost kasační

stížnosti. Signifikantní míra obecnosti je přitom vlastní celé kasační stížnosti, jak příznačně dokládá i její pasáž věnovaná výslovně otázce přijatelnosti, kde stěžovatel toliko uvedl, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, opět bez *jakéhokoliv* upřesnění.

[10] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že stěžovatel při převzetí žalobních bodů do své kasační stížnosti *de facto* doslovně zopakoval jejich zdůvodnění, tj. svou žalobní argumentaci, kterou v zásadě pouze doplnil konstatováním, že pokud městský soud závěry žalovaného aproboval, potom zatížil svůj rozsudek (rovněž) nezákonností a nepřezkoumatelností. Nad rámec již uvedených obecných formulací přitom nijak nespecifikoval, v čem konkrétně měly nedostatky spočívat, a již jen proto nelze dospět k závěru, že by se uvedený soud mohl při svém rozhodování případně dopustit *zásadního pochybení*, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, a bylo způsobilé založit přijatelnost kasační stížnosti, ve smyslu závěrů plynoucích z výše citovaného rozsudku zdejšího soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[11] V této souvislosti je vhodné poznamenat, že argument „*zásadního pochybení*“ by nad to mohl obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí. Takovými vadami však napadený rozsudek, ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Úvahy městského soudu jsou jasné a srozumitelné. Závěry žalovaného potom městský soud nejen aproboval, ale v přijatelných mezích i rozvedl, přičemž v místech, kde jeho závěry korigoval, zřetelně vysvětlil, z jakých důvodů rozhodnutí žalovaného přes daný nedostatek (nepřesnost) obstojí. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry soudu, při absenci dostatečně konkrétní plausibilní argumentace, není způsobilý založit přijatelnost kasační stížnosti.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu